

núť a chytiť ju za ruku, lebo sa bojí. Tak som si k posteli potiahla stoličku a urobila, čo pani chcela. Snažila som sa ju upokojiť, že sa nemá čoho báť, že je všetko v poriadku a o chvíľu ju príde navštíviť manžel - takto sme sedeli asi 15 minút. Keď som jej povedala, že už musím ísť, tak sa znova poďakovala, pohládila ma po líci a uistila sa či ešte prídem. Vždy keď som z praxe odchádzala, bola som sa s ňou rozlúčiť a povedala som jej, či prídem na ďalší deň ráno, poobede alebo mám voľno. Takto ubiehal deň za dňom a každý deň sme sa vracali do penziónu plní zážitkov. Raz to bola úsmevná situácia, keď klientka jedla polievku namiesto lyžičky protézou, inokedy, keď pani kričala na manžela, nech sa nevychvaľuje, že má dva zlaté zuby, ale nech ide radšej domov, lebo na dnes ho už mala dosť. Avšak ani prax v Čechách sa nezaobišla bez tienistej stránky smrti. Jeden deň sme sa s pacientom rozprávali a na druhý deň nám povedali, že zomrel. Alebo pani, ktorú

som poobede krmila, ktorá sa na mňa usmievala od ucha k uchu, ďakovala, hladkala ma a o dve hodiny mi písala spolužiačka, že pani už navždy odišla. Vtedy príde človeku ťažko. Zrazu všetky vaše problémy sú absolútne bezpredmetné a rozmýšľate nad tým, akého krásneho veku sa daní ľudia dožili a akí boli za všetko vďační, čo mnohým z nás dnes chýba. No nič, ťažko si povzdychnete, pomodlite sa za nich a na ďalší deň fungujete znova. Prvý týždeň napriek tomu, že bol stále o tom istom, bol náročný. Po praxi sme chodili na menšie výlety po okolí a v sobotu sme sa vybrali do neďalekého Rožnova pod Radhoštěm, kde sme navštívili prírodný skanzen. Bolo tam krásne, počasie nám zase prialo a my sme sa fotili na každom kroku. Znova sme načerpali nové sily a od pondelka nás čakalo znova to isté. Tento týždeň bol v porovnaní s minulým o dosť lepší - boli sme zručnejší, rýchlejší, lepšie sa pracovalo. Už sme vedeli presne povedať, ktorý klient je aký, ako sa správa, komunikuje. Jeden klient, kým nikoho z personálu nevidel, bol v poriadku, ale ako náhle videl prejsť niekoho okolo svojej izby, tak začal nahlas volať: „Sestřičko, pomoooc, ja se dusím,“ alebo „sestřičko, ten polštář mě tlačí a dejte mi tu přikrývku pořádně mezi paty“. Alebo klient, ktorý mal amputovanú jednu nohu, bol vozičkar a aj dosť ťažký. Keď zazvonil, tak sme vedeli, že chce ísť buď na toaletu alebo na posteľ alebo dole z postele. Najviac sme neznášali, keď sme ho s vypätím síl dostali z postele na vozík, z vozíka na toaletu